

[Niels Andersen.]

Man kan gøre opmærksom på, at der sker visse ændringer vedrørende fradragsmulighederne. Det gælder således for kapitalpensionsordningerne; § 16 i lovforslaget bestemmer, at der til kapitalforsikring og kapitalopsparing i pensionsøjemed for et indkomstår i alt kan anvendes højst 15 pct. af arbejdstagerens samlede lønindtægt i indkomståret hos den pågældende arbejdsgiver; hvis den pågældende arbejdstager er over 45 år, kan der dog anvendes 20 pct. Det beløb, som en arbejdstagers arbejdsgivere tilsammen kan anvende i et indkomstår til kapitalforsikring og opsparing i pensionsøjemed, udgør højst 20.000 kr. i henhold til lovforslaget, som det foreligger. Finansministeren har i sin fremsættelse her nævnt tallet 27.000 kr.; jeg ved ikke, hvilket af tallene er det rigtige.

Disse bestemmelser har man fundet nødvendige, idet man fastholder den lave 25 pct.s afgift ved normale udbetalinger, udbetalinger, der ikke sker i utide. Der har hidtil været visse begrænsninger, men de har bygget på et usikkert og vanskeligt skøn. Derfor ønsker man en forholdsvis enkel og klar lovregel på området. I øvrigt har langt de fleste ordninger hidtil ligget inden for den foreslåede grænse.

Det har dog været nævnt, at der kunne være tilfælde, hvor en person, der havde sådanne pensionsordninger, i tilfælde af sygdom, nedsat erhvervsevne o. lign. burde have den mulighed enten at betale den lave sats på 25 pct. eller måske slet ikke betale afgift. Der må man imidlertid huske på, at 25 pct. af afgiften hele tiden har været gældende, og at den fortsat kan anvendes i tilfælde af invaliditet eller død. I visse tilfælde vil kontrakterne indeholde særlige bestemmelser for sådanne tilfælde.

For så vidt angår pensionsordninger med løbende udbetalinger og rateforsikringer i pensionsøjemed, følger det af ordningernes natur, at de i tilfælde af invaliditet kan komme til udløsning, men i så fald kun som løbende udbetalinger, hvilket medfører normal indkomstbeskatning. Således bliver der ikke tale om nogen afgift i dette tilfælde, hvorimod som nævnt ophævelse i utide medfører en 35 pct.s afgift samt tillægsskat for rateforsikringernes vedkommende.

Indeksordningernes karakter af at være aldersopsparing udelukker pr. definition hensyntagen til invaliditetstilfælde. De kan således kun ophæves i utide mod erlæggelse af 35 pct.s afgift eller for de forsikringselskabsadministrerede tillægsskat, i det omfang de udgør en rateforsikringsaftale. Man kunne dog tænke sig, at der for de gængse indekskontraktens vedkommende blev adgang til ophævelse mod den lave 25 pct.s afgift i tilfælde af invaliditet eller død. Herved ville der opnås det samme, som gælder og ifølge lovforslaget skal gælde for kapitalpensionerne, jfr. § 25. Det drejer sig om ganske små afgiftsbeløb, man derigennem ville slippe for at betale, så der kan næppe siges at være tungtvejende grunde, der taler mod en sådan ændring i forhold til det foreslåede.

Man kan i øvrigt fremhæve, at det vil være vanskeligt, hvor der er tale om invaliditet, om erhvervshæmmede eller f. eks. om uforskyldt betydeligt tab af indtægt eller arbejdsløshed, at anvende den lave 25 pct.s sats i kapitalforsikringstilfældene, da disse ordninger administreres af pengeinstitutter, der nødvendigvis må have mest muligt klare og overskuelige regler. Man kan dertil fremføre, at der i de nævnte måske atypiske tilfælde kan ydes tilskud til omskoling eller revalidering, hvilket medfører, at den pågældende person har gode muligheder for at genvinde en rimelig status i økonomisk og erhvervsmæssig henseende. Af principielle og administrative grunde må man nok erkende, at det er det mest hensigtsmæssige at lade støtten foregå gennem de mest egnede myndigheder i stedet for via pengeinstitutternes forvaltning af love som den her omhandlede bortset fra de helt klare tilfælde, som loven omfatter.

Man har indvendt, at det var urimeligt at foretage de nævnte forhøjelser fra 25 pct. til 35 pct. over for dem, der har handlet i god tro i tillid til, at en aftale var en aftale, og derfor har bundet midler på den omtalte måde. Det kunne vel drøftes, om det ville være mere retfærdigt at lade reglerne gå på ordninger oprettet efter en bestemt fremtidig dato. Man ville herved stille fremtidens selvpensionister m. m. ringere end de nuværende. Omvendt kan man sige, at de nuværende har haft for gode vilkår; der er huller i lovgivningen, som nu må stoppes, bl. a. på grund af misbrug.